

učinili granáty neškodnými. Skutečnost, ku které tato obhajoba poukázala, vyloučila by po případě, bude-li zjištěna, zákonný znak nedostatku svolení držitele věci anebo, nebyl-li velitel oddílu k takovému svolení oprávněn, ale předpokládal-li obžalovaný takové oprávnění jeho, k omylu, pro který nemohl obžalovaný v odnětí granátu a nábojů shledati krádež a který by ho odpovědnosti za krádež podle §u 2 písm. e) tr. zák. sprostil. Proto bylo povinností nalézacího soudu, by i o této obhajobě uvažoval a vyslovil se, zda jsou prokázány skutečnosti opodstatňující svolení držitele nebo k němu se vztahující omyl obžalovaného. Jelikož podle rozhodovacích důvodů se tak nestalo, je soudní výrok neúplným ohledně rozhodné skutečnosti a rozsudek v této části zmatečný podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Proto bylo stížnosti, pokud napadá výrok o přestupku krádeže, vyhověti a podle §§u 288 čís. 1, 289 tr. ř. uznati jak se stalo.

Čís. 2554.

»Zaměstnavatelem« (povinným odváděti okresní nemocenské pokladně nemocenské příspěvky) jest osoba, na jejíž účet jest provozován podnik nebo hospodářství; statkem zaměstnavateli svěřeným (§ 183 tr. zák.) jsou ony příspěvky jen tehdy, měl-li v době té které výplaty mzdy více peněz v ruce nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno na ryzí mzdu; pouhá účetní srážka nestačí.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1926, Zm I 452/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. dubna 1926, jímž byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§u 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmatečná stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek, jímž obžalovaní byli sprostěni z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§u 183 a 184 tr. zák. důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Nelze jí upříti oprávnění. Nalézací soud bere po skutkové stránce za prokázáno, že obžalovaný T. byl v roce 1924 v L. formálním podnikatelem staveb, obžalovaný U. pak skutečným. Ohledně tohoto zjišťuje dále soud, že se zavázal, že vše bude financovati a že proto také zaplatí příspěvky okresní nemocenské pokladně; že ve skutečnosti také vše financoval, při vyplácení mezd činil srážky, příspěvků však okresní nemocenské pokladně nevyplátil. Vyslovil-li za tohoto zjištěného stavu věci nalézací soud, že obžalovaný U. neměl vůči nemocenské pokladně zákonného závazku k placení pojistných příspěvků, je tento jeho názor právně mylný, jak to zmatečná stížnost s hlediska dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. právem vytýká. Nalézací soud pře-

hlíží ustanovení §u 4. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., podle něhož zaměstnavatelem ve smyslu zákona jest osoba, na jejíž účet jest provozován podnik nebo hospodářství. Vzhledem ke zjištění, že obžalovaný U. se nejen zavázal vše financovati, nýbrž také skutečně vše financoval, dlužno o něm míti za to, že podnik byl provozován na jeho účet, z kteréhožto důvodu sluší ho považovati za zaměstnavatele ve smyslu §u 4. onoho zákona zákonně povinného k placení pojistných příspěvků. Týž se ostatně podle rozsudkových zjištění k placení tomu zavázal a při vyplácení mezd činil srážky. Podle výslovného předpisu článku XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. jsou příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, statkem zaměstnavateli svěřeným. Kdyby tedy bylo zjištěno, že obžalovaný U. srazil se mzdy dělníkům na nemocenských příspěvcích 2.700 Kč 74 h, aniž tento jemu svěřený peníz odvedl k určenému účelu, naopak si jej ponechal a pro sebe ho použil, tudíž podle zákona za sebou zadržel a si přivlastnil, byla by skutková podstata zločinu zpronevěry podle §§ů 183 a 184 tr. zák. v objektivním směru dána, arci za předpokladu, že měl obžalovaný jako zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno na ryzí mzdu; pouhá srážka (účetní) by ku zodpovědnosti nestačila (viz plenární rozhodnutí ze dne 21. září 1926, čís. pres. 1462/25, sb. n. s. č. 2482). Pokud jde o spoluobžalovaného Heřmana T-a, poukazuje zmateční stížnost na jeho doznání, že dostal pro okresní nemocenskou pokladnu aspoň 300 Kč, kterých však neodvedl, nýbrž spotřeboval je pro jiné účely. Ohledně něho je dána v objektivním směru skutková podstata zločinu zpronevěry podle §u 183 tr. zák., poněvadž s částkou, která mu byla odevzdána v jeho moc, nenaložil ve smyslu odevzdavatelově, nýbrž jinak protiprávně. Zrušovací soud není však s to, by rozhodl ihned ve věci samé. Neboť, pokud jde o obžalovaného U-a, neshledal u něho nalézací soud ani objektivní skutkové podstaty zločinu zpronevěry, vysloviv, že tento obžalovaný neměl vůči okresní nemocenské pokladně zákonné povinnosti k placení pojistných příspěvků; vzhledem k tomuto právnímu hledisku nezabýval se vůbec otázkou zavinění subjektivního. Ohledně obžalovaného T-a uznal sice soud, že tomuto obžalovanému nemohl býti dokázán zlý úmysl zpronevěry, nevedl však pro tento svůj předpoklad žádných důvodů. Zmateční stížnost nedostatek ten výslovně podle čís. 5 §u 281 tr. ř. vytýká a nelze jí upříti oprávnění; jestliť nalézací soud podle zákona (§ 270 čís. 5 tr. ř.) a pod zmatečností (čís. 5 §u 281 tr. ř.) povinen uvést, které skutečnosti bere za prokázány a které nikoli a z kterých důvodů. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2555.

Nebezpečná vyhrůžka podle §u 81 tr. zák. vyžaduje, by byla způsobitelnou, vzbuditi v ohroženém, hledíc k poměrům a jeho osobní povaze nebo vzhledem na důležitost opovězeného zda, důvodné obavy; spadá sem nejen vyhrůžka ublížením na životě a zdraví, nýbrž i na svobodě, cti a majetku (§ 98 b) tr. zák.); předpokládá se, že napadený právem se